

Sygn. akt IV Ua 40/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Witkowski

Sędziowie: SO Jerzy Zalasinski (spr.)

SO Agnieszka Pasikowska

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 listopada 2019r. sygn. akt IV U 311/19

oddala apelację.

(...)J. J. (1) Z.

Sygn. akt IV Ua 40/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 listopada 2019r. Sąd Rejonowy w Siedlcach zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z 4 lipca 2019r. w ten sposób, że przyznał Z. M. prawo do zasiłku chorobowego od 31 maja 2019 r. do 23 czerwca 2019 r.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego:

Decyzją z 4 lipca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej Z. M. prawa do zasiłku chorobowego od 31 maja do 23 czerwca 2019r. Organ rentowy wyjaśnił, że w zaświadczeniu lekarskim z 31 maja 2019r. lekarz wskazał adres pobytu ubezpieczonej jako (...)-(...) W., ulica (...). Organ rentowy przeprowadził kontrolę prawidłowości wykorzystywania przez ubezpieczoną zwolnienia lekarskiego, jednak nie zastano ubezpieczonej pod adresem wskazanym w zaświadczeniu lekarskim. Ubezpieczona złożyła wyjaśnienia, w których wskazała, że od 13 kwietnia 2016r. mieszka pod adresem (...)-(...) W., ulica (...). Zdaniem organu rentowego ubezpieczona nie dopełniła

obowiązku podania lekarzowi adresu pobytu w okresie czasowej niezdolności do pracy oraz nie poinformowała płatnika składek o zmianie adresu dlatego nie ma prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona domagała się przyznania jej dochodzonego świadczenia. Wyjaśniła, że w zwolnieniu lekarskim błędnie wskazano jej adres zamieszkania, tj. zamiast (...)-(...) W., ulica (...) wpisano (...)-(...) W., ulica (...). Jej zdaniem nie nastąpiło to z jej winy, gdyż wcześniej zgłaszała zmianę adresu i w systemie ZUS widnieje jej prawidłowy adres.

Sąd Rejonowy ustalił, że do kwietnia 2016r. Z. M. mieszkała pod adresem (...)-(...) W., ulica (...). Następnie sprzedała część mieszkania, która została wyodrębniona pod adresem 11 Listopada 29/11, a sama została w mieszkaniu pod adresem 11 Listopada 29/12. Od tego momentu posługuje się wyłącznie tym adresem. O zmianie miejsca zamieszkania nie poinformowała Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z. M. była niezdolna do pracy z powodu choroby od 31 maja do 23 czerwca 2019r. W wystawionym zwolnieniu lekarskim lekarz wskazał adres chorej jako W., ulica (...). Organ rentowy przeprowadził kontrolę prawidłowości wykorzystywania zwolnienia lekarskiego w ten sposób, że 14 czerwca 2019 roku o godzinie 14.10 pod adres W., ulica (...) udał się jego inspektor. Pod wskazanym w zwolnieniu lekarskim adresem nie zastał Z. M.. W pisemnych wyjaśnieniach z 24 czerwca 2019r. wskazała ona, że w dniu kontroli cały czas przebywała w domu pod adresem W., ulica (...).

Odwołanie ubezpieczonej Sąd Rejonowy uznał za zasadne. Sąd ten przyjął, że ubezpieczona nie wykazała, że faktycznie poinformowała organ rentowy o zmianie miejsca pobytu. Nie uczyniła tego także podczas wizyty lekarskiej, podczas której otrzymała zwolnienie lekarskie. Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 z późn. zm.) ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Jak wskazał Sąd I instancji bezsporne było, że adres wskazany na zaświadczeniu lekarskim jest niezgodny z faktycznym adresem pobytu ubezpieczonej, natomiast organ rentowy uznał, że fakt ten wypełnia przesłanki art. 17 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy, gdyż ubezpieczona była obowiązana poinformować płatnika składek oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych o zmianie adresu pobytu w trakcie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 3 dni od wystąpienia tej okoliczności (art. 59 ust. 5d i 5e wskazanej wyżej ustawy). Zdaniem Sądu nietrafna okazała się argumentacja organu rentowego o tym, że niezgodność adresu pobytu ubezpieczonej wskazanego w zwolnieniu lekarskim z rzeczywistym adresem jest równoznaczna z zajęciem przesłanek z art. 17 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy. Okoliczność ta nie stanowi ani wykonywania pracy zarobkowej, ani też wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Sąd ten wskazał, że pracą w rozumieniu przywołanego przepisu jest praca w potocznym tego słowa znaczeniu, w tym także wykonywanie różnych czynności na podstawie różnych stosunków prawnych - stosunku pracy, stosunków o charakterze cywilnoprawnym, a także prowadzenie własnej działalności gospodarczej, samo zatrudnienie. Wykorzystywaniem zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia jest zawsze wykonywanie czynności mogących przedłużyć okres niezdolności do pracy. W ocenie Sądu Rejonowego organ rentowy nie udowodnił, aby ubezpieczona przejawiała którekolwiek z zachowań skutkujących utratą prawa do zasiłku chorobowego, dodatkowo z niekwestionowanych w tej części zeznań ubezpieczonej wynika, że w dniu kontroli przebywała w domu, zatem nie można jej zarzucić ani wykonywania pracy zarobkowej, ani zachowania, które mogłoby mieć związek ze zdrowotnymi przesłankami udzielenia zwolnienia lekarskiego. Mając powyższe na uwadze, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do dochodzonego świadczenia.

Od powyższego wyroku apelację wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wydane orzeczenie, tj. art. 233§1 kpc poprzez wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających przez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj., 17 ust.1 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczona spełnia wszystkie określone w nim przesłanki do przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego.

Podnosząc powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zatem nie zachodzi konieczność ich powtórzenia (art. 387 § 2¹ pkt 1 kpc). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 § 1 kpc. Jak wskazuje się w orzecznictwie dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu, określenie jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, względnie stwierdzenie, iż rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyrok SN z 18 czerwca 2004 r., sygn. akt II CK 369/03, LEX nr 174131). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów.

Ze stanu faktycznego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że ubezpieczona od 13 kwietnia 2016r. zamieszkiwała pod adresem 11 Listopada 29/12. Pod adresem tym zamieszkiwała także w okresie wynikającej z zaświadczenia lekarskiego niezdolności do pracy od 31 maja do 23 czerwca 2019r. Organ rentowy przeprowadził zaś kontrolę prawidłowości wykorzystywania przez nią zwolnienia lekarskiego w dniu 14 czerwca 2019 r. pod adresem innym, tj. W., ulica (...). Z samego faktu niezastania ubezpieczonej w domu, co nota bene z uwagi na powyższe było niemożliwe, organ rentowy wyprowadził wniosek, że Z. M. nieprawidłowo wykorzystuje okres zwolnienia lekarskiego. Ubezpieczona co prawda zaniechała odpowiedniego poinformowania organu rentowego o dezaktualizacji adresu, jednakże z samego tego faktu oraz zawarcia adresu poprzedniego w zaświadczeniu lekarskim przez lekarza nieuzasadnione należy uznać domniemanie wykorzystywania zwolnienia niezgodnie z jego celem. Ubezpieczona w piśmie z dnia 26 czerwca 2019r. wyjaśniła organowi rentowemu, że w dniu przeprowadzonej kontroli przebywała w domu, jednak pod adresem 11 Listopada 29/12, nie zwróciła natomiast uwagi jaki adres został podany w zaświadczeniu lekarskim. Pomimo powyższego, organ rentowy wydał decyzję z dnia 4 lipca 2019r. o odmowie ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

Zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Ciężar wykazania okoliczności wymienionych w przytoczonym przepisie spoczywał na organie rentowym, jako podmiocie wywodzącym z powyższego ustalenia skutki prawne (art. 6 kc). Tymczasem organ rentowy stanął na stanowisku odmiennym i przyjął, że brak jest dowodów świadczących o tym, że ubezpieczona w dniu kontroli przebywała w domu pod nowym adresem i wywiódł z powyższego domniemanie, że wykorzystuje ona zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem. Domniemanie to było jedyną podstawą faktyczną zaskarżonej decyzji. Zauważyć również należy, że ubezpieczona przybywając sama w domu nie miała nawet możliwości wykazania tego faktu, m.in. chociażby poprzez dowód z zeznań świadków w osobach domowników. Jednocześnie zauważyć należy, że nieuzasadnione jest powoływanie się, w okolicznościach niniejszej sprawy, przez organ rentowy na treść art. 59 ust. 5d i 5e ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, bowiem przepis ten ma zastosowanie do kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich przez lekarzy orzeczników

ZUS. Natomiast konsekwencji braku poinformowania o zmianie adresu zawartych w ust. 5f i 6 przywołanego przepisu (skutku doręczenia zawiadomienia o terminie badania wysłanego na adres pobytu wskazany w zaświadczeniu lekarskim, przyjęcia uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie i utraty ważności zaświadczenia lekarskiego od dnia następującego po tym terminie) nie sposób przekładać do ustalenia przesłanek utraty prawa do zasiłku chorobowego za okres zwolnienia na podstawie art. 17 ust. 1 ww. ustawy.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w okolicznościach niniejszej sprawy organ rentowy nie udowodnił, aby ubezpieczona przejawiała którekolwiek z zachowań skutkujących utratą prawa do zasiłku chorobowego.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 kpc, apelacja organu rentowego podlegała oddaleniu.

(...)J. J. (2) W.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego.